

Sygn. akt IV CSK 793/15

POSTANOWIENIE

Dnia 3 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa "F."

w G.

przeciwko T. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w T.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 3 czerwca 2016 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku

z dnia 17 kwietnia 2014 r., sygn. akt XVI Ca 102/14,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**II. zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej
kwotę 1200 (tysiąc dwieście) zł z tytułu zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 17 kwietnia 2014 r., opartej na obu podstawach kasacyjnych przewidzianych w art. 398³ § 1 k.p.c., powódka „F.” z siedzibą w G. uzasadniła wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania potrzebą wykładni przepisów art. 17 pkt 1 i 4³ k.p.c. jako budzących poważne wątpliwości w zakresie w jakim ich „interpretacja może prowadzić do wyłączenia z właściwości rzeczowej sądów okręgowych spraw o przeciwdziałanie

nieuczciwym praktykom rynkowym” oraz wystąpieniem „istotnego zagadnienia prawnego, polegającego na odpowiedzi na pytania:

„1. czy w wypadku usunięcia przez przedsiębiorcę klauzuli abuzywnej z wzorca umownego (...) przed a) wniesieniem pozwu lub b) wydaniem wyroku - niemożliwe jest zasądzenie roszczeń na podstawie art. 12 ust. 1 u.p.n.p.r. (*ustawa z dnia 23 sierpnia 2007 roku o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym*), pomimo gdy przepis ten stanowi, iż przysługują one w wypadku „dokonania nieuczciwej praktyki rynkowej”?

2. czy żądania wymienione w art. 12 ust. 1 u.p.n.p.r. są od siebie niezależne i należy osobno zbadać możliwość ich zasądzenia, czy też dopuszczalne jest ich ścisłe połączenie w relacji logicznej binegacji: „jeżeli nie x, to i nie y”?

Skarżąca podniosła ponadto, że okolicznością uzasadniającą przyjęcie skargi do rozpoznania jest nieważność postępowania (art. 379 pkt 6 k.p.c.), zachodząca, „gdyż sądem właściwym do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji był sąd okręgowy, a nie sąd rejonowy - zarówno na podstawie art. 17 pkt 4³, jak i art. 17 pkt 1 k.p.c. - w tym stanie rzeczy doszło do sytuacji, polegającej na tym, że sąd rejonowy orzekł w sprawie, w której sąd okręgowy jest właściwy bez względu na wartość przedmiotu sporu”.

W odpowiedzi na skargę pozwana T. Sp. z o.o. w T. wniosła o odrzucenie skargi bądź o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania albo skarga jest oczywiście uzasadniona. Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi do rozpoznania następuje na podstawie oceny, czy powołane przez skarżącego okoliczności stanowią przyczyny kasacyjne wymienione w przepisie.

Nieważność postępowania przed Sądem pierwszej instancji, na którą powódka się powołała, nie stanowi przyczyny przyjęcia skargi do rozpoznania,

przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 3 k.p.c., która dotyczy wyłącznie postępowania drugoinstancyjnego. Ewentualne uchybienia Sądu pierwszej instancji mogłyby mieć znaczenie tylko wtedy, gdyby zostały powiązane z naruszeniem przez Sąd Okręgowy właściwych przepisów o postępowaniu odwoławczym, powołanych podstawach skargi; do przepisów tych nie należą objęte zarzutami art. 386 § 1 w zw. z art. 385 i art. 328 § 2 k.p.c.

Nieobjęcie podstawami skargi odpowiednich przepisów o postępowaniu apelacyjnym pozbawiało też skuteczności powołanie się na potrzebę wykładni przepisów art. 17 pkt 1 i 4³ k.p.c., które dotyczą postępowania pierwszoinstancyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania wraz z uzasadnieniem musi dla swojej skuteczności zostać sformułowany w granicach podstaw, na których skarga została oparta, gdyż jedynie to, co mogłoby być przedmiotem orzekania przez Sąd Najwyższy, może stanowić przyczynę przyjęcia skargi do rozpoznania.

Nieskutecznie skarżąca powołała się także na przyczynę określoną w art. 398⁹ pkt 1 k.p.c. Dla jej wykazania konieczne było przedstawienie problemu prawnego na tle konkretnych przepisów stanowiących źródło jego powstania, przekonanie w drodze argumentacji prawnej, że jest to zagadnienie istotne, a zarazem wywołujące poważne trudności w jego rozstrzygnięciu, a ponadto wykazanie, na czym polega jego uniwersalne znaczenie.

Pytania sformułowane przez powódkę na uzasadnienie wniosku nie odpowiadają tym założeniom. Stanowią one jedynie przejaw wątpliwości skarżącej co do trafności rozstrzygnięcia Sądu drugiej instancji i w istocie stanowią powtórzenie w nieco zmienionej formie zarzutów skargi, przy czym skarżąca, uzasadniając wniosek, nie przedstawiła argumentów prawnych, które miałyby wskazywać na to, iż postawione w skardze kwestie mogą stanowić istotny, abstrakcyjny problem prawny, budzący poważne wątpliwości i wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy. Nie każde wątpliwości odnośnie do interpretacji określonych przepisów uzasadniają konieczność ich wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy; podniesione w skardze kwestie mogą być rozstrzygnięte w ramach zwykłej wykładni i zastosowania przepisów z uwzględnieniem okoliczności danej

sprawy, tak jak miało to miejsce w sprawie niniejszej. W rzeczywistości wyjaśnienie tych kwestii nie nastroczałoby poważnych trudności.

Niezależnie od powyższego należy zauważyć, że kwestie te zostały postawione z pominięciem ustaleń poczynionych przez Sąd odwoławczy, wiążących Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹³ § 2 k.p.c., dotyczących m.in. niestwierdzenia nieuczciwych praktyk rynkowych oraz nierealizowania przez Stowarzyszenie wskazane przez powodową Fundację celów przewidzianych w ustawie o przeciwdziałaniu nieuczciwym praktykom rynkowym. Wobec braku stosownych zarzutów podstawa faktyczna zaskarżonego orzeczenia pozostała niewzruszona, co oznaczało, że ostatecznie rozpatrywanie przedstawionych w skardze „zagadnień” nie znajdowałoby podstaw.

Z tych wszystkich względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.

O kosztach postępowania ze skargi rozstrzygnięto stosownie do art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c.